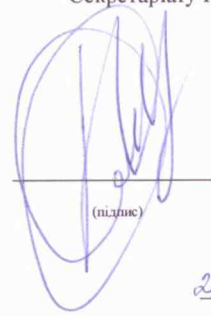

Переклад затверджений

Генеральний директор Урядового офісу
координації європейської та
євроатлантичної інтеграції
Секретаріату Кабінету Міністрів України
(найменування посади)

(підпис)

О.В. Стефанішина
(ініціали та прізвище)

22 листопада 2018р.

2003L0098 — UA — 17.07.2013 — 001.001

Цей документ слугує суто засобом документування, і установи не несуть жодної відповідальності за його зміст

► В

ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2003/98/ЄС

від 17 листопада 2003 року

про вторинне використання інформації публічного сектора

(ОВ L 345, 31.12.2003, с. 90)

Зі змінами і доповненнями, внесеними:

► МІ

ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2013/37/ЄС
від 26 червня 2013 року

№

Офіційний вісник

сторінка

дата

L 175

1

27.06.2013

▼ В

ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2003/98/ЄС

від 17 листопада 2003 року

про вторинне використання інформації публічного сектора

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Співтовариства, зокрема його статтю 95,

Беручи до уваги пропозицію Комісії (¹),

Беручи до уваги висновок Європейського економічно-соціального комітету (²),

Беручи до уваги висновок Комітету регіонів (³),

Діючи згідно з процедурою, встановленою у статті 251 Договору (⁴),

Оскільки:

- (1) Договір передбачає створення внутрішнього ринку і системи, що забезпечує недопущення викривлення конкуренції на внутрішньому ринку. Гармонізація правил та практик держав-членів стосовно використання інформації публічного сектора сприяє досягненню цих цілей.
- (2) Розвиток у напрямку суспільства інформації та знань впливає на життя кожного громадянина у Співтоваристві, оскільки дозволяє йому, між іншим, скористатися новими способами доступу до знань та їх набуття.
- (3) Цифровий контент відіграє важливу роль у такому розвитку. Вироблення контенту призвело до швидкого створення робочих місць в останні роки, і ця тенденція триває. Більшість таких робочих місць створюється у невеликих компаніях, що розвиваються.
- (4) Публічний сектор збирає, виробляє, відтворює та поширює широкий спектр інформації у багатьох сферах діяльності, наприклад соціальну, економічну, географічну, метеорологічну, туристичну, ділову, патентну та освітню інформацію.
- (5) Однією з основних цілей запровадження внутрішнього ринку є створення умов, що сприяють розвитку послуг у всьому

Цей документ слугує суто засобом документування, і установи не несуть жодної відповідальності за його зміст

►В **ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2003/98/ЄС**
від 17 листопада 2003 року
[про вторинне використання інформації публічного сектора](#)
 (ОВ L 345, 31.12.2003, с. 90)

Зі змінами і доповненнями, внесеними:

	Офіційний вісник		
	№	сторінка	дата
►М1 <u>ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2013/37/ЄС від 26 червня 2013 року</u>	L 175	1	27.06.2013

▼В

ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2003/98/ЄС
від 17 листопада 2003 року
 про вторинне використання інформації публічного сектора

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,
 Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Співтовариства, зокрема його статтю 95,
 Беручи до уваги пропозицію Комісії ([1](#)),
 Беручи до уваги висновок Європейського економічно-соціального комітету ([2](#)),
 Беручи до уваги висновок Комітету регіонів ([3](#)),
 Діючи згідно з процедурою, встановленою у статті 251 Договору ([4](#)),
 Оскільки:

- (1) Договір передбачає створення внутрішнього ринку і системи, що забезпечує недопущення викривлення конкуренції на внутрішньому ринку. Гармонізація правил та практик держав-членів стосовно використання інформації публічного сектора сприяє досягненню цих цілей.
- (2) Розвиток у напрямку суспільства інформації та знань впливає на життя кожного громадянина у Співтоваристві, оскільки дозволяє йому, *між іншим*, скористатися новими способами доступу до знань та їх набуття.
- (3) Цифровий контент відіграє важливу роль у такому розвитку. Вироблення контенту призвело до швидкого створення робочих місць в останні роки, і ця тенденція триває. Більшість

таких робочих місць створюється у невеликих компаніях, що розвиваються.

- (4) Публічний сектор збирає, виробляє, відтворює та поширює широкий спектр інформації у багатьох сферах діяльності, наприклад соціальну, економічну, географічну, метеорологічну, туристичну, ділову, патентну та освітню інформацію.
- (5) Однією з основних цілей запровадження внутрішнього ринку є створення умов, що сприяють розвитку послуг у всьому Співтоваристві. Інформація публічного сектора становить важливий вихідний матеріал для продуктів і послуг із цифровим контентом і стане ще важливішим ресурсом контенту з розвитком послуг бездротової передачі контенту. Широке транскордонне географічне покриття також матиме велике значення у цьому контексті. Більші можливості вторинного використання інформації публічного сектора повинні, *між іншим*, дозволити європейським компаніям використовувати їхній потенціал і сприяти економічному зростанню і створенню робочих місць.
- (6) Існують значні відмінності у правилах і практиках держав-членів стосовно використання інформаційних ресурсів публічного сектора, що перешкоджають повній реалізації економічного потенціалу цього ключового документального ресурсу. Традиційна практика використання органами публічного сектора інформації публічного сектора розвивалась дуже неоднаково. Це необхідно враховувати. Таким чином, повинна бути проведена мінімальна гармонізація національних правил і практик щодо вторинного використання документів публічного сектора у випадках, коли відмінності між національними нормативно-правовими актами і практиками або відсутність ясності заважають безперешкодному функціонуванню внутрішнього ринку та належному розвитку інформаційного суспільства у Співтоваристві.
- (7) Крім того, за відсутності мінімальної гармонізації на рівні Співтовариства, законодавча діяльність на національному рівні, яка вже була розпочата у низці держав-членів для того, щоб відреагувати на технологічні проблеми, може призвести до ще більших відмінностей. Вплив таких законодавчих відмінностей і невизначеностей зростатиме внаслідок подальшого розвитку інформаційного суспільства, що вже значною мірою збільшило транскордонне використання інформації.
- (8) Для умов, що регулюють вторинне використання документів публічного сектора, потрібна спільна основа, щоб забезпечити справедливі, домірні і недискримінаційні умови для вторинного використання такої інформації. Органи публічного сектора збирають, складають, відтворюють і поширюють документи для виконання своїх публічних функцій. Використання таких документів для інших цілей становить вторинне використання. Політики держав-членів можуть передбачати стандарти, вищі за встановлені у цій Директиві мінімальні стандарти, і, таким чином, дозволяти їх ширше вторинне використання.
- (9) Ця Директива не передбачає зобов'язання дозволяти вторинне використання документів. Рішення щодо того, чи дозволяти вторинне використання, залишиться у межах компетенції держав-членів або відповідного органу публічного сектора. Ця Директива повинна застосовуватись до документів, вторинне використання яких стає можливим, коли органи публічного сектора видають дозволи на використання інформації, продають, розповсюджують, обмінюють або надають інформацію. Щоб уникнути перехресного субсидювання, вторинне використання повинне включати подальше використання документів у самій організації стосовно діяльності, що виходить за межі її публічних функцій. Діяльність, що виходить за межі публічних функцій, звичайно включає надання документів, складання яких і встановлення плати за які здійснюється виключно на комерційній основі та в умовах конкуренції з іншими гравцями ринку. Означення терміна «документ» не включає комп'ютерні програми. У цій Директиві взято за основу режими доступу, що існують у державах-членах, та вона не змінює національні правила доступу до документів. Вона не застосовується у випадках, коли громадяни або компанії можуть згідно з відповідним режимом доступу отримати документ, лише якщо вони зможуть довести наявність у них особливого інтересу. На рівні Співтовариства статті 41 (право на належне адміністрування) та 42 Хартії фундаментальних прав Європейського Союзу визнають право будь-якого громадянина Союзу та будь-якої фізичної або юридичної особи, що проживає або має юридичну адресу на території держави-члена, мати доступ до документів

Європейського Парламенту, Ради і Комісії. Необхідно заохочувати органи публічного сектора надавати для вторинного використання будь-які документи, що перебувають у їхньому розпорядженні. Органи публічного сектора повинні сприяти вторинному використанню документів і заохочувати до нього, включаючи офіційні тексти законодавчого та адміністративного характеру, у тих випадках, коли орган публічного сектора має право дозволяти їх вторинне використання.

- (10) Означення «орган публічного сектора» та «орган публічного права» взято з Директив про державні закупівлі (92/50/ЄЕС ([_5_](#)), 93/36/ЄЕС ([_6_](#)), 93/37/ЄЕС ([_7_](#)) та 98/4/ЄС ([_8_](#))). Публічні підприємства не підпадають під ці означення.
- (11) Ця Директива містить загальне означення терміна «документ», що відповідає змінам в інформаційному суспільстві. Це означення включає будь-яке представлення дій, фактів або інформації — та будь-яке поєднання таких дій, фактів або інформації — незалежно від його носія (написане на папері або таке, що зберігається в електронній формі або як звуковий, візуальний чи аудіовізуальний запис), що перебуває у розпорядженні органів публічного сектора. Документ, що належить органу публічного сектора, є документом вторинне використання якого цей орган публічного сектора має право дозволяти.
- (12) Строк надання відповіді на запити на вторинне використання повинен бути розумним і відповідати такому строку для запитів на доступ до документа згідно з відповідними режимами доступу. Розумні строки у всьому Союзі стимулюватимуть створення нових комплексних інформаційних продуктів та послуг на загальноєвропейському рівні. Після схвалення запиту на вторинне використання органи публічного сектора повинні надати доступ до документів протягом строку, що дозволяє повною мірою використати їхній економічний потенціал. Це особливо важливо для динамічного контенту (наприклад, дані про трафік), економічна вартість якого залежить від можливості негайного використання інформації та від регулярних оновлень. У разі видачі ліцензії вчасне надання доступу до документів може бути однією з умов ліцензії.
- (13) Можливості вторинного використання можуть бути покращені шляхом зменшення необхідності оцифрування паперових документів або обробки цифрових файлів для того, щоб зробити їх взаємно сумісними. Таким чином, якщо це можливо і доцільно, органи публічного сектора повинні надавати доступ до документів за допомогою електронних засобів у будь-якому наявному форматі чи будь-якою мовою, якою їх складено. Органи публічного сектора повинні прихильно ставитися до запитів на надання витягів з наявних документів, якщо для задоволення такого запиту необхідно виконати лише просту дію. Але органи публічного сектора не зобов'язані надавати витяг з документа, якщо це потребує надмірних зусиль. Для сприяння вторинному використанню органи публічного сектора повинні надавати доступ до власних документів у форматі, що, наскільки можливо і доцільно, не потребує використання спеціального програмного забезпечення. Якщо це можливо і доцільно, органи публічного сектора повинні враховувати можливості вторинного використання документів особами та для осіб зі спеціальними потребами.
- (14) У разі стягнення плати сукупний дохід не повинен перевищувати сукупних витрат на збір, складання, відтворення і поширення документів, включаючи розумний інвестиційний дохід, за потреби з урахуванням вимог щодо самофінансування органу публічного сектора. Складання включає створення і перевірку, а поширення може також включати підтримку користувачів. Відшкодування витрат, включаючи розумний інвестиційний дохід, згідно із застосовними принципами бухгалтерського обліку та відповідним методом розрахунку витрат органу публічного сектора становить верхню межу плати, оскільки необхідно не допустити завищення цін. Встановлена у цій Директиві верхня межа плати не обмежує права держав-членів або органів публічного сектора визначати плату у меншому розмірі або взагалі не стягувати плати, і держави-члени повинні заохочувати органи публічного сектора надавати доступ до документів за плату, що не перевищує граничних витрат на відтворення і поширення документів.
- (15) Забезпечення ясності і загальнодоступності умов вторинного використання документів публічного сектора є передумовою для розвитку ринку інформації у всьому Співтоваристві. Тому всі відповідні умови вторинного використання документів повинні бути зрозуміло викладені для всіх потенційних вторинних користувачів. Держави-члени повинні за

потреби заохочувати створення доступних онлайн переліків наявних документів у такий спосіб, щоб сприяти поданню запитів на вторинне використання і полегшити його. Особи, що подали запити на вторинне використання документів, повинні бути поінформовані про наявні засоби правового захисту стосовно рішень або практик, що впливають на них. Це буде особливо важливо для МСП, які можуть не знати порядок взаємодії з органами публічного сектора інших держав-членів та відповідні засоби правового захисту.

- (16) Оприлюднення всіх загальнодоступних документів публічного сектора, що стосуються не лише політичного процесу, а й правового та адміністративного процесу, є основним інструментом розширення права на знання, що є основоположним принципом демократії. Це завдання стоїть перед установами на кожному рівні: місцевому, національному або міжнародному.
- (17) У деяких випадках вторинне використання документів відбувається без отримання ліцензії. В інших випадках видається ліцензія, що встановлює умови вторинного використання одержувачем ліцензії, які регулюють, зокрема, питання відповідальності, належного використання документів, гарантування невнесення змін та зазначення джерела. Якщо органи публічного сектора видають ліцензії на вторинне використання документів, умови таких ліцензій повинні бути справедливими і прозорими. Доступні онлайн стандартні ліцензії також можуть відігравати важливу роль щодо цього. Отже, держави-члени повинні забезпечити наявність стандартних ліцензій.
- (18) Якщо компетентний орган вирішить більше не надавати доступ до деяких документів для вторинного використання або припинити оновлення цих документів, він повинен якомога раніше оприлюднити ці рішення та, якщо можливо, за допомогою електронних засобів.
- (19) Умови вторинного використання повинні бути недискримінаційними для порівнянних категорій вторинного використання. Це, наприклад, не повинне перешкоджати безоплатному обміну інформацією між органами публічного сектора для здійснення публічних функцій, у той час як з інших осіб стягується плата за вторинне використання тих самих документів. Також це не повинне перешкоджати проводити політику диференційованої тарифікації для комерційного та некомерційного вторинного використання.
- (20) Органи публічного сектора повинні враховувати правила конкуренції під час визначення принципів вторинного використання документів, уникаючи, наскільки можливо, угод між ними та приватними партнерами, за якими надаються ексклюзивні права. Втім, для надання послуг, що становлять загальний економічний інтерес, інколи може бути необхідно надавати ексклюзивне право на вторинне використання окремих документів публічного сектора. Так може бути у тому разі, коли комерційні видавці не бажатимуть публікувати інформацію без такого ексклюзивного права.
- (21) Цю Директиву необхідно імплементувати і застосовувати з повним дотриманням принципів охорони персональних даних згідно з Директивою Європейського Парламенту і Ради 95/46/ЄС від 24 жовтня 1995 року про охорону фізичних осіб щодо обробки персональних даних і про вільний обіг таких даних ([2](#)).
- (22) Ця Директива не обмежує прав інтелектуальної власності третіх осіб. Для уникнення сумнівів, термін «права інтелектуальної власності» означає лише авторські та суміжні права (включаючи форми охорони *sui generis*). Ця Директива не поширюється на документи, що охороняються правами промислової власності, зокрема на патенти, зареєстровані промислові зразки і торговельні марки. Ця Директива не впливає на існування прав інтелектуальної власності органів публічного сектора або на володіння цими правами і жодним чином не обмежує здійснення цих прав за встановленими цією Директивою межами. Встановлені цією Директивою зобов'язання діють лише тією мірою, якою вони відповідають нормам міжнародних угод про охорону прав інтелектуальної власності, зокрема Бернської конвенції про охорону літературних і художніх творів (Бернська конвенція) та Угоди про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності (Угода ТРІПС). Втім, органи публічного сектора повинні здійснювати свої авторські права у спосіб, що сприяє вторинному використанню.
- (23) Засоби, що допомагають потенційним вторинним користувачам знаходити доступні для

вторинного використання документи, і умови вторинного використання можуть значно сприяти транскордонному використанню документів публічного сектора. Отже, держави-члени повинні забезпечити наявність практичних заходів, що допомагають вторинним користувачам у пошуку доступних для вторинного використання документів. Списки фондів доступних переважно онлайн основних документів (документів, що є або можуть бути предметом активного вторинного використання) і сайти порталів, пов'язані з децентралізованими списками фондів, є прикладами таких практичних заходів.

- (24) Ця Директива не обмежує застосування Директиви Європейського Парламенту і Ради 2001/29/ЄС від 22 травня 2001 року про гармонізацію деяких аспектів авторських і суміжних прав в інформаційному суспільстві ([10](#)) та Директиви Європейського Парламенту і Ради 96/9/ЄС від 11 березня 1996 року про правову охорону баз даних ([11](#)). У ній викладено умови, за яких органи публічного сектора можуть здійснювати свої права інтелектуальної власності на внутрішньому ринку інформації, дозволяючи вторинне використання документів.
- (25) Оскільки цілей запропонованих заходів, а саме сприяти створенню у всьому Співтоваристві інформаційних продуктів та послуг на основі документів публічного сектора, сприяти ефективному транскордонному використанню документів публічного сектора приватними компаніями для створення інформаційних продуктів і послуг з доданою вартістю та обмежити викривлення конкуренції на ринку Співтовариства, не можуть бути достатньою мірою досягнуті державами-членами, і, таким чином, враховуючи, що сфера і наслідки зазначених заходів стосуються Співтовариства, можуть бути краще досягнуті на рівні Співтовариства, Співтовариство може вжити заходів згідно з принципом субсидіарності, передбаченим у статті 5 Договору. Згідно з передбаченим у вказаній статті принципом пропорційності, ця Директива не виходить за межі необхідного для досягнення таких цілей. Ця Директива повинна досягти мінімальної гармонізації, тим самим запобігаючи подальшим розбіжностям між державами-членами у сфері вторинного використання документів публічного сектора.

УХВАЛИЛИ ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

ГЛАВА I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1

Предмет і сфера застосування

1. Ця Директива запроваджує мінімальний набір правил, що регулюють вторинне використання, та практичні засоби сприяння вторинному використанню наявних документів, що належать органам публічного сектора держав-членів.

2. Ця Директива не поширюється на:

►M1

(a) документи, надання яких є діяльністю, що виходить за межі публічних функцій відповідних органів публічного сектора, що їх визначено законом або іншими зобов'язальними правилами у державах-членах, або, за відсутності таких правил, згідно із загальноприйнятою адміністративною практикою у відповідній державі-члені, за умови що сфера публічних функцій є прозорою і підлягає перевірці;

▼B

(b) документи, на які треті особи володіють правами інтелектуальної власності;

►M1

(c) документи, доступ до яких заборонено внаслідок чинних у державах-членах режимів доступу, у тому числі з причин:

- охорони національної безпеки (тобто державної безпеки), оборони або громадської безпеки,
- статистичної конфіденційності,
- комерційної конфіденційності (наприклад, комерційної, професійної або фірмової таємниці);

► M1

- (ca) документи, доступ до яких обмежено внаслідок чинних у державах-членах режимів доступу, у тому числі у випадках, коли громадяни або компанії повинні довести наявність у них особливого інтересу, щоб отримати доступ до документів;
- (cb) частини документів, що містять лише логотипи, герби та емблеми;
- (cc) документи, доступ до яких заборонено або обмежено внаслідок режимів доступу з причин охорони персональних даних, та частини документів, доступ до яких можливий унаслідок таких режимів, що містять персональні дані, вторинне використання яких визначено законом як таке, що суперечить законодавству про охорону фізичних осіб щодо обробки персональних даних;

▼ В

- (d) документи, що належать публічним телерадіомовним компаніям та їхнім дочірнім компаніям, а також іншим органам або їхнім дочірнім структурам і призначені для здійснення функцій публічного телерадіомовлення;

► M1

- (e) документи, що належать освітнім та науково-дослідницьким установам, у тому числі організаціям, створеним для передачі результатів досліджень, школам та університетам, за винятком університетських бібліотек, і
- (f) документи, що належать установам культури, окрім бібліотек, музеїв та архівів.

3. Ця Директива розроблена на основі чинних у державах-членах режимах доступу і не обмежує їх.

▼ В

4. Ця Директива не змінює та жодним чином не знижує рівня охорони фізичних осіб щодо обробки персональних даних згідно з положеннями [► M1](#) Союзу ◀ та національного законодавства і, зокрема, не змінює передбачених Директивою 95/46/ЄС зобов'язань та прав.

5. Встановлені цією Директивою зобов'язання діють лише тією мірою, якою вони відповідають положенням міжнародних договорів про охорону прав інтелектуальної власності, зокрема Бернської конвенції та Угоди ТРІПС.

Стаття 2

Терміни та означення

Для цілей цієї Директиви застосовуються такі терміни та означення:

1. «орган публічного сектора» означає державу, регіональні або місцеві органи, органи публічного права та асоціації, створені одним чи кількома такими органами або одним чи кількома такими органами публічного права;
2. «орган публічного права» означає будь-який орган, що:
 - (a) створений зі спеціальною метою задоволення потреб, що становлять загальний інтерес і не мають промислового або комерційного характеру; та
 - (b) має статус юридичної особи; та
 - (c) отримує фінансування переважно від держави, регіональних чи місцевих органів влади або інших органів публічного права; або що управління ним контролюється таким органами; або має адміністративні, керівні або наглядові органи, більше

половини членів яких призначаються державою, регіональними чи місцевими органами або іншими органами публічного права;

3. «документ» означає:

(a) будь-який контент незалежно від його носія (написаний на папері або такий, що зберігається в електронній формі або як звуковий, візуальний чи аудіовізуальний запис);

(b) будь-яку частину такого контенту;

4. «вторинне використання» означає використання фізичними або юридичними особами документів, що належать органам публічного сектора, для комерційних або некомерційних цілей, що відрізняються від початкової мети у межах публічної функції, з якою ці документи були створені. Обмін документами між органами публічного сектора виключно для здійснення їхніх публічних функцій не становить вторинного використання;

5. «персональні дані» означає дані, означені у статті 2(a) Директиви 95/46/ЄС.

► M1

6. «машинозчитуваний формат» означає формат файлу, структурований так, щоб комп'ютерні програми могли легко ідентифікувати, розпізнавати й отримувати конкретні дані, включаючи окремі факти, та їхню внутрішню структуру;

7. «відкритий формат» означає формат файлу, що є незалежним від використовуваної платформи і загальнодоступним без жодних обмежень, що перешкоджають вторинному використанню документів;

8. «формальний відкритий стандарт» означає викладений у письмовій формі стандарт, що детально визначає вимоги щодо забезпечення програмної сумісності;

9. «університет» означає будь-який орган публічного сектора, що надає вищу освіту на основі повної загальної середньої освіти з можливістю здобуття академічних ступенів.

► M1

Стаття 3

Загальний принцип

1. З урахуванням параграфу 2, держави-члени повинні забезпечити, щоб документи, на які поширюється ця Директива відповідно до статті 1, могли бути використані вторинно для комерційних або некомерційних цілей згідно з викладеними у главах III і IV умовами.

2. Стосовно документів, що на них бібліотеки, включаючи університетські бібліотеки, музеї та архіви володіють правами інтелектуальної власності, держави-члени повинні забезпечити, щоб, у разі якщо вторинне використання таких документів дозволене, існувала можливість вторинного використання цих документів для комерційних або некомерційних цілей згідно з викладеними у главах III і IV умовами.

▼ V

ГЛАВА II

ЗАПИТИ НА ВТОРИННЕ ВИКОРИСТАННЯ

Стаття 4

Вимоги щодо обробки запитів на вторинне використання

1. Органи публічного сектора повинні, якщо можливо і доцільно — за допомогою електронних засобів, обробляти запити на вторинне використання і надавати замовнику доступ до документа для вторинного використання або, якщо необхідна ліцензія, видати ліцензію замовнику протягом

розумного строку, що відповідає строкам, встановленим для обробки запитів на доступ до документів.

2. Якщо не передбачено строків або інших правил, що регулюють вчасне надання документів, органи публічного сектора повинні обробити запит і надати документи замовнику для вторинного використання або, якщо необхідна ліцензія, видати ліцензію замовнику протягом строку, що не перевищує 20 робочих днів після отримання запиту. Цей строк може бути подовжений ще на 20 робочих днів у разі великих або складних запитів. У таких випадках протягом трьох тижнів після отримання первісного запиту замовник повинен бути повідомлений про те, що для обробки його запиту необхідно більше часу.

►M1

3. У разі негативної відповіді органи публічного сектора повинні повідомити замовника про підстави відмови, передбачені відповідними положеннями чинного у такій державі-члені режиму доступу або положеннями національних нормативно-правових актів, ухвалених відповідно до цієї Директиви, зокрема пунктів з (а) по (с) статті 1(2) або статті 3. Якщо негативне рішення ґрунтується на статті 1(2)(b), орган публічного сектора повинен зазначити фізичну або юридичну особу, яка є правласником, якщо така особа відома, або ліцензіара, від якого орган публічного сектора отримав відповідний матеріал. Бібліотеки, включаючи університетські бібліотеки, музеї та архіви, не зобов'язані зазначати такі відомості.

4. Будь-яке рішення про вторинне використання повинне містити інформацію про засоби правового захисту на випадок, якщо замовник захоче оскаржити це рішення. Засоби правового захисту повинні включати можливість перевірки незалежним компетентним контрольним органом, наприклад національним антимонопольним органом, національним органом з питань доступу до документів або національним судовим органом, рішення якого є зобов'язальним для відповідного органу публічного сектора.

▼B

5. Зазначені у статті 1(2)(d), (e) та (f) органи публічного сектора не зобов'язані дотримуватись вимог цієї статті.

ГЛАВА III

УМОВИ ВТОРИННОГО ВИКОРИСТАННЯ

►M1

Стаття 5

Доступні формати

1. Органи публічного сектора повинні надавати доступ до своїх документів у будь-якому наявному форматі або будь-якою мовою та, якщо це можливо і доцільно, у відкритому і машинозчитуваному форматі разом із їхніми метаданими. І формат, і метадані, наскільки можливо, повинні відповідати формальним відкритим стандартам.

2. Параграф 1 не передбачає зобов'язання для органів публічного сектора створювати або адаптувати документи чи надавати витяги для дотримання вказаного параграфа, якщо це вимагатиме непропорційних зусиль, що є більшими за просту операцію.

3. На підставі цієї Директиви органи публічного сектора не можуть бути зобов'язані продовжувати вироблення і зберігання документів певного виду для вторинного використання таких документів організацією приватного або публічного сектора.

Стаття 6

Принципи тарифікації

1. Якщо за вторинне використання документів стягується плата, така плата не повинна перевищувати максимальної собівартості їх відтворення, надання і розповсюдження.

2. Дія параграфу 1 не поширюється:

- (а) на органи публічного сектора, що зобов'язані отримувати дохід для покриття значної частини своїх витрат, пов'язаних із виконанням своїх публічних функцій;
- (б) як виняток, на документи, щодо яких відповідний орган публічного сектора повинен отримувати достатній дохід для покриття значної частини витрат, пов'язаних із їх збиранням, виробленням, відтворенням та розповсюдженням. Такі вимоги повинні бути визначені законом або іншими зобов'язальними правилами, чинними у державі-члені. За відсутності таких правил ці вимоги визначаються відповідно до звичайної адміністративної практики у державі-члені;
- (с) на бібліотеки, включаючи університетські бібліотеки, музеї та архіви.

3. У зазначених у пунктах (а) та (б) параграфу 2 випадках відповідні органи публічного сектора повинні розраховувати загальну суму плати відповідно до встановлених державами-членами об'єктивних, прозорих і таких, що можуть бути перевірені, критеріїв. Сукупний дохід цих органів від надання документів і дозволів на вторинне використання за відповідний звітний період не повинен перевищувати витрат на збирання, вироблення, відтворення і розповсюдження разом із розумним доходом від інвестицій. Плата повинна розраховуватися згідно з принципами бухгалтерського обліку, застосовними до відповідних органів публічного сектора.

4. Якщо плата стягується органами публічного сектора, зазначеними у пункті (с) параграфу 2, сукупний дохід від надання документів і дозволів на вторинне використання за відповідний звітний період не повинен перевищувати витрат на збирання, вироблення, відтворення і розповсюдження разом із розумним доходом від інвестицій. Плата повинна розраховуватися згідно з принципами бухгалтерського обліку, застосовними до відповідних органів публічного сектора.

Стаття 7

Прозорість

1. У разі стандартної плати за вторинне використання документів, що належать органам публічного сектора, будь-які застосовні умови та фактична сума такої плати, включаючи основу розрахунку такої плати, повинні бути заздалегідь визначені та опубліковані за допомогою електронних засобів, якщо це можливо і доцільно.

2. Якщо плата за вторинне використання відрізняється від зазначеної у параграфі 1 плати, відповідний орган публічного сектора повинен передусім вказати, які фактори враховані у розрахунку цієї плати. Відповідний орган публічного сектора також повинен на вимогу вказати спосіб розрахунку такої плати стосовно окремого запиту на вторинне використання.

3. Вказані у пункті (б) статті 6(2) вимоги повинні бути заздалегідь визначені. Вони повинні бути опубліковані за допомогою електронних засобів, якщо це можливо і доцільно.

4. Органи публічного сектора повинні забезпечити, щоб особи, що подали запити на вторинне використання документів, були поінформовані про наявні засоби правового захисту стосовно рішень або практик, що впливають на них.

[▼В](#)

Стаття 8

Ліцензії

[►М1](#)

1. Органи публічного сектора можуть дозволити вторинне використання без жодних умов або встановити умови, за потреби шляхом видачі ліцензії. Ці умови не повинні необґрунтовано

обмежувати можливості вторинного використання, а також не повинні використовуватись для обмеження конкуренції.

▼В

2. У державах-членах, де використовуються ліцензії, держави-члени повинні забезпечити наявність у цифровому форматі та можливість електронної обробки стандартних ліцензій на вторинне використання документів публічного сектора, що можуть бути змінені відповідно до окремих заявок на отримання ліцензії. Держави-члени повинні заохочувати всі органи публічного сектора до використання стандартних ліцензій.

►М1

Стаття 9

Практичні заходи

Держави-члени повинні вживати практичних заходів, що полегшують пошук документів, доступних для вторинного використання, як-от списки фондів основних документів із відповідними метаданими, що доступні, якщо це можливо і доцільно, онлайн та у машинозчитуваному форматі, а також пов'язані зі списками фондів сайти порталів. Якщо можливо, держави-члени повинні сприяти багатомовному пошуку документів.

▼В

ГЛАВА IV

НЕДИСКРИМІНАЦІЯ І ДОБРОСОВІСНА КОНКУРЕНЦІЯ

Стаття 10

Недискримінація

1. Будь-які застосовні умови вторинного використання документів повинні бути недискримінаційними для порівнянних категорій вторинного використання.
2. Якщо вторинне використання документів здійснює орган публічного сектора у рамках його комерційної діяльності, яка виходить за межі його публічних функцій, то надання документів для такої діяльності повинне здійснюватися за таку саму плату і на таких самих умовах, що і для інших користувачів.

Стаття 11

Заборона угод про ексклюзивність

1. Вторинне використання документів є відкритим для всіх потенційних учасників ринку, навіть якщо один або більше з них уже використовують продукти з доданою вартістю на основі цих документів. Договори або інші угоди між органами публічного сектора, яким належать документи, і третіми особами не повинні надавати ексклюзивних прав.
2. Але якщо ексклюзивне право необхідне для надання послуги у публічних інтересах, законність підстав для надання такого ексклюзивного права повинна підлягати регулярній перевірці і в будь-якому разі повинна перевірятися що три роки. Угоди про ексклюзивність, укладені після набрання чинності цією Директивою, повинні бути прозорими та оприлюднюватись.

►М1

Цей параграф не застосовується до оцифрування об'єктів культурної спадщини.

2а. Незважаючи на параграф 1, якщо ексклюзивне право стосується оцифрування об'єктів культурної спадщини, період ексклюзивності у цілому не повинен перевищувати 10 років. Якщо

цей період перевищує 10 років, його тривалість повинна підлягати перевірці протягом 11 року і за потреби що сім років у подальшому.

Зазначені у першому підпараграфі угоди про надання ексклюзивних прав повинні бути прозорими та оприлюднюватись.

У разі зазначеного у першому підпараграфі ексклюзивного права відповідному органу публічного сектора у рамках таких угод повинна безоплатно надаватися копія оцифрованих об'єктів культурної спадщини. Після завершення періоду ексклюзивності така копія повинна бути доступною для вторинного використання.

[►М1](#)

3. Угоди про ексклюзивність, що чинні на 1 липня 2005 року та не підпадають під передбачені параграфом 2 винятки, повинні бути припинені по закінченні їхнього строку дії та у будь-якому разі не пізніше 31 грудня 2008 року.

[►М1](#)

4. Без обмеження параграфу 3, угоди про ексклюзивність, що чинні на 17 липня 2013 року та не підпадають під передбачені параграфами 2 та 2а винятки, повинні бути припинені по закінченні їхнього строку дії та у будь-якому разі не пізніше 18 липня 2043 року.

[▼В](#)

ГЛАВА V

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 12

Імплементация

Держави-члени повинні ввести в дію закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для дотримання вимог цієї Директиви, до 1 липня 2005 року. Вони негайно інформують про це Комісію.

Якщо держави-члени ухвалюють такі інструменти, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційного опублікування. Держави-члени визначають, яким чином таке покликання має бути зроблено.

[►М1](#)

Стаття 13

Перевірка

1. Комісія повинна провести перевірку застосування цієї Директиви до 18 липня 2018 року і повідомити Європейський Парламент і Раду про результати такої перевірки, як і про будь-які пропозиції щодо внесення змін до цієї Директиви.

2. Держави-члени повинні подавати Комісії раз на 3 роки звіт про доступність інформації публічного сектора для вторинного використання, про умови, за яких вона надається, і про наявні засоби правового захисту. На основі цього звіту, що повинен бути опублікований, держави-члени повинні проводити перевірку імплементації статті 6, зокрема стосовно плати, що перевищує максимальну собівартість.

3. Предметом зазначеної у параграфі 1 перевірки повинні бути, зокрема, сфера і наслідки застосування цієї Директиви, включаючи те, наскільки збільшилося вторинне використання документів публічного сектора, наслідки застосовуваних до тарифікації принципів і вторинного використання офіційних документів законодавчого та адміністративного характеру, взаємозв'язок між правилами про охорону даних і можливостями вторинного використання, а

також додаткові можливості покращення належного функціонування внутрішнього ринку та розвиток європейської індустрії контенту.

[▼В](#)

Стаття 14

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності у день її опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 15

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

([1](#)) ОВ С 227 Е, 24.09.2002, с. 382.

([2](#)) ОВ С 85, 08.04.2003, с. 25.

([3](#)) ОВ С 73, 26.03.2003, с. 38.

([4](#)) Висновок Європейського Парламенту від 12 лютого 2003 року (ще не опубліковано в Офіційному віснику), Спільна позиція Ради від 26 травня 2003 року (ОВ С 159 Е, 08.07.2003, с. 1) та Позиція Європейського Парламенту від 25 вересня 2003 року (ще не опубліковано в Офіційному віснику). Рішення Ради від 27 жовтня 2003 року.

([5](#)) ОВ L 209, 24.07.1992, с. 1. Директива з останніми змінами і доповненнями, внесеними Директивною Комісією 2001/78/ЄС (ОВ L 285, 29.10.2001, с. 1).

([6](#)) ОВ L 199, 09.08.1993, с. 1. Директива з останніми змінами і доповненнями, внесеними Директивною Комісією 2001/78/ЄС.

([7](#)) ОВ L 199, 09.08.1993, с. 54. Директива з останніми змінами і доповненнями, внесеними Директивною Комісією 2001/78/ЄС.

([8](#)) ОВ L 101, 01.04.1998, с. 1.

([9](#)) ОВ L 281, 23.11.1995, с. 31.

([10](#)) ОВ L 167, 22.06.2001, с. 10.

([11](#)) ОВ L 77, 27.03.1996, с. 20.